

DEKALOG RODZICA

Autorki:
dr Joanna Gruba,
mgr Karolina Spalek

1 Szukaj pomocy u specjalistów.

Jeżeli zauważysz u dziecka najdrobniejsze niepokojące Cię objawy, zgłoś się do specjalisty. Pierwszym specjalistą, z którym zetkniesz się mając małe dziecko, będzie prawdopodobnie pediatra. To on, w razie potrzeby, powinien skierować Cię na dalsze badania lub konsultacje. Ponadto, pomoc możesz uzyskać również w: Ośrodkach Wczesnej Interwencji (adresy ośrodków można znaleźć na <http://www.damy-rade.org>), Poradniach Psychologiczno – Pedagogicznych oraz w prywatnych gabinetach psychologicznych i logopedycznych – szukaj dni z darmowymi diagnozami i konsultacjami.

2 Nie ukrywaj przed terapeutą badań i diagnoz uzyskanych od innych specjalistów.

Lepiej przekazać wszystkie informacje: z pewnością będą one przydatne w chwili diagnozowania lub opracowywania planu terapii.

Terapeuta dobierze odpowiednie ćwiczenia, dostosowane do wszystkich deficytów.

Jego zadaniem jest pomóc Twojemu dziecku i rozwiązać jego problemy.

3 Zadawaj pytania.

Przed wizytą u specjalisty zrób listę pytań i zagadnień, budzących Twój niepokój.

Podczas wizyty zadawaj pytania o każdy najdrobniejszy szczegół w rozwoju dziecka.

Masz prawo czegoś nie wiedzieć – jesteś rodzicem, nie terapeutą.

Jeżeli nie rozumiesz pojęć, którymi posługuje się specjalista – poproś o wyjaśnienia.

Pytaj o cel wykonywanych ćwiczeń – w terapii nie ma przypadkowych zadań, a Ty uczysz się ich, aby przeprowadzić je w domu.

4 Uczestnicz w zajęciach terapeutycznych.

Jeżeli Twoje dziecko zostanie skierowane na zajęcia terapeutyczne, uczestnicz w nich. Obserwuj pracę terapeutów, aby później móc wykorzystać swoje obserwacje podczas ćwiczeń w domu.

Obserwuj, ale nie przeszkadzaj terapii w prowadzeniu terapii; pytania zostaw na koniec zajęć, z pewnością uzyskasz odpowiedzi.

Przekaż wskazówki terapeutyczne osobom z najbliższego otoczenia.

Terapia wprowadza zmiany nie tylko podczas pracy w gabinecie, ale przede wszystkim w naturalnym otoczeniu dziecka.

Wspólnie przenoście wyuczone zachowania do codziennego życia.

Poinformuj bliskich, nianię czy nauczycielki w przedszkolu o prowadzonej terapii i celach, jakie chcesz osiągnąć.

Poinformowani dorośli, jeśli nie będą wspierać terapii, to przynajmniej nie będą przeszkadzać.

Obserwuj uważnie dziecko podczas ćwiczeń w domu.

Zgłoś terapeutce wszystkie postępy i trudności swojego dziecka, które zauważysz podczas ćwiczeń w domu.

Jeżeli zauważysz rozbieżności pomiędzy tym, co dziecko wykonuje w domu, a tym, co wykonuje na zajęciach, spisz swoje obserwacje lub nagraj dziecko kamerą. Wspólna analiza zachowań dziecka pozwoli uniknąć niepotrzebnych błędów terapeutycznych i ewentualnego wydłużania czasu terapii.

7 Prowadź zeszyt ćwiczeń.

Zeszyt z ćwiczeniami pomoże Ci nie tylko w gromadzeniu materiałów, ale także zainspiruje do zadań, które możesz wykonywać z dzieckiem.

To organizator zadań domowych przekazywanych przez terapeutę.

Pokazuje i ilustruje przebieg terapii, zawiera najcenniejsze wskazówki terapeuty.

Co więcej, pełni też funkcję motywacyjną dla dziecka – przecież to jego zeszyt, z którym lubi ćwiczyć. Używajcie więc kredek, mazaków, naklejek – a przy okazji – ćwiczcie!

8 Ćwicz z dzieckiem codziennie.

Tylko systematyczna praca przyniesie pożądane efekty.

Wykorzystaj na ćwiczenia dodatkowe okazje, np. jazdę samochodem, wieczorne zabawy, spacer, zabawę na placu zabaw.

Ćwiczenia nie muszą być nudne: wspólne prace plastyczne czy zabawy ruchowe urozmaicą każde ćwiczenia oraz wzmocnią więź między Tobą a Twoim dzieckiem.

9 Przychodź na umówione wizyty.

Ty i terapeuta Twojego dziecka macie wspólny cel.
Współpracujcie ze sobą, wymieniając się informacjami.
Szanuj czas terapeuty; jeśli dziecko zachoruje, odwołaj zajęcia.

10 Pamiętaj, że tylko wspólna praca: Twoja, terapeuty i dziecka przyniesie zamierzone cele.

Relacja z terapeutą oparta na współpracy przyniesie same korzyści, co będzie przekładało się na osiągnięcia dziecka.

Celem, który chcecie osiągnąć, jest prawidłowy rozwój Twojego dziecka:

- zdolność do swobodnej, niezaburzonej komunikacji;
- wspieranie logicznego myślenia;
- usprawnianie procesu uczenia się;
- rozwój motoryczny;
- rozwój emocjonalny.

Współpraca, komunikacja, przekaz informacji oraz życzliwość działają w dwie strony.